

22.11.2006

Wzorzec FCI nr 354
GOŃCZY POLSKI

KRAJ POCHODZENIA: Polska

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 10.11.2006

UŻYTKOWOŚĆ: Pies myśliwski, używany do polowania na dziki i zwierzynę płową, a na terenach górskich Polski Południowej sporadycznie również na lisy i zające.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 6: Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne
Sekcja 1.2: Psy gończe średniej wielkości
Podlega próbom pracy

ZARYS HISTORII RASY: Pierwsze wzmianki w polskiej literaturze o polowaniu z psami gończymi pochodzą z XIII wieku. Polska zawsze była krajem pokrytym gęstymi lasami bogatymi w grubego zwierzę, a psy gończe stanowiły wartościową pomoc dla myśliwych. Jak wynika z XIV-wiecznych kronik, polowanie z gończymi było niezwykle cenione przez polską arystokrację.

W XVII wieku istniały co najmniej dwa dobrze wyodrębnione typy polskich psów gończych. Ich szczegółowe opisy znajdują się w XIX-wiecznej literaturze łowieckiej: w „Poradniku Myśliwych” z 1819 roku Jan Szyttler opisuje polskiego ogara oraz polskiego gończego; w roku 1821 w magazynie „Sylwan” W. Kozłowski podaje charakterystykę oraz przedstawia ilustracje obu typów: cięższego ogara i lżejszego gończego. Wreszcie niezwykle szczegółowy opis Ignacego Bobiatyńskiego (1823-1825, Nauka Łowiectwa) mógłby posłużyć jako pierwszy wzorzec rasy.

Po I Wojnie Światowej gończy polski był w Polsce wciąż wykorzystywany w łowiectwie: na wschodzie kraju, ale przede wszystkim w górach i w szczególnie trudnym terenie. Na Podkarpaciu z gończymi polskimi polował znany polski kynolog, Józef Pawłusiewicz (1903-1979), mocno zaangażowany w rozwój ich hodowli. Jest on autorem pierwszego wzorca rasy i to dzięki niemu została ona oficjalnie zarejestrowana przez Związek Kynologiczny w Polsce.

WYGLĄD OGÓLNY: Pies o kośćcu mocnym, ale nie ciężkim oraz sprężystej, zwartej budowie, świadczącej o dużej ruchliwości oraz odporności na trudne warunki pracy w terenach górskich.

WAŻNE PROPORCJE: Pies średniego wzrostu, o sylwetce prostokątnej (9:10).

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT: Zrównoważony i łagodny. Jest psem prawdziwie odważnym, a nawet zdolnym do brawury. Inteligentny i łatwy w szkoleniu. Nie agresywny, ale nieufny w stosunku do obcych. Jest nie tylko doskonałym psem myśliwskim, ale również nieocenionym stróżem. Podczas polowania głosi zwierzynę melodyjnym głosem o zmiennej tonacji, która u suk jest z reguły wyższa.

GŁOWA: Szlachetna, proporcjonalna do ciała.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Tej samej długości co kufa, lekko wypukła. Guz potyliczny zaznaczony, ale nie wydatny.

Stop: Słabo zaznaczony.

TWARZOCZASZKA:

Nos: Czarny, brązowy lub cielisty, stosownie do koloru szaty.
Wargi: Mięsiste, nie obwisłe ani napięte, dobrze przykrywające żuchwę. Szpara pyska dobrze zaznaczona, z niewielką fałdą.

Szczęki/Uzębienie: Zęby białe i mocne, siekacze ustawione w równym łuku. Zgryz nożycowy, pożądane kompletne uzębienie.

Oczy: Średniej wielkości, skośne, o łagodnym wyrazie, bez widocznych białek. Osobniki o umaszczeniu czarnym podpalanym mają ciemne oczy, natomiast u brązowych i czerwonych są one jaśniejsze. Powieki dobrze przylegające.

Uszy: Zwisające, lekkie, trójkątne, średniej długości. Osadzone nisko, na wysokości linii oczu. Szerokie u nasady, w przeważającej części zwisające i nachylone lekko ku przodowi, tak, że przedni brzeg ucha znajduje się bliżej policzka niż tylny. U dołu zaokrąglone, pokryte gładką, jedwabistą sierścią.

SZYJA: Średniej długości, muskularna, stosunkowo mocna, w przekroju owalna. Noszona nie nazbyt pionowo, ani też zbyt nisko (umiarkowanie wzniesiona). Skóra na szyi jest luźna, ale nie tworzy podgardla.

TUŁÓW:

Kłęb: Zaznaczony.

Grzbiet: Prosty i dobrze umięśniony.

Lędźwie: Szerokie, muskularne, bardzo nieznacznie wysklepione.

Klatka piersiowa: Głęboka, sięgająca do łokci. Przedpiersie umiarkowanie zaznaczone.

Żebra: Długie i skośne

Brzuch: Lekko podkasany.

OGON: Średniej grubości, sięgający do stawu skokowego. Dobrze pokryty włosiem, ze śladem szczotki. W spokoju opuszczony i szablasto wygięty; w napięciu noszony nieco powyżej linii grzbietu.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Oglądane od przodu proste. Odległość od łokcia do podłoża równa się połowie wysokości w kłębie.

Łopatki: Długie i skośne.

Ramiona: Kąt w stawie ramieniowym jest lekko rozwarty.

Łokcie: Nie skierowane na zewnątrz ani do wewnątrz, ustawione równoległe do linii środkowej ciała.

Przedramiona: Proste, suche, w przekroju owalne.

Śródreca: Suche, sprężyste; widziane z profilu lekko nachylone.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Oglądane od tyłu proste.

Uda: Szerokie, muskularne.

Podudzia: Dobrze umięśnione

Śródstopia: Krótkie.

Wilcze pazury: Brak.

ŁAPY: Zwarte, lekko owalne. Palce lekko wysklepione. Pazury ciemne, ubarwione odpowiednio do koloru szaty. Opuszki mocne.

CHODY: Pies powinien poruszać się energicznie, bez widocznego wysiłku, płynnie i harmonijnie. Ruch swobodny, o długim wyroku, szczególnie w kłusie. Zarówno w stępie jak i w kłusie linia górna powinna być prosta i nieruchoma. Akcja kończyn równoległa.

SZATA:

WŁOS: Na tułowiu twardy i przylegający do ciała. Gęsty podszerstek; obfitszy zimą, słabszy latem. Na głowie i uszach włos jest krótki i miękki.

UMASZCZENIE:

- Czarne podpalane: podpalanie o nasyconej barwie brązowoczerwonej powinno być wyraźnie odgraniczone od czerni.
- Brązowe (czekoladowe) podpalane.
- Czerwone z nosem czarnym, brązowym lub cielistym. W przypadku umaszczenia płowoczerwonego możliwe jest występowanie czarnego nalotu.

Rozmieszczenie podpalania: nad oczami, na kufie, podgardlu, przedpiersiu, dolnych częściach kończyn, z tyłu i po wewnętrznej stronie ud, wokół odbytu i na dolnej stronie ogona. Dopuszczalne są niewielkie białe znaczenia na piersi i palcach.

WYSOKOŚĆ I MASA CIAŁA:

Wysokość w kłębie: Psy: 55-59 cm

Suki: 50-55 cm

WADY: Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznawane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia oraz wpływu na zdrowie i komfort życia psa.

Wygląd ogólny:

- Wysokonożność.
- Tułów zbyt długi lub za krótki.
- Słaby kościec.

Głowa:

- Oczy jasne, oczy okrągłe.
- Zgryz cęgowy.

Szata:

- Podpalanie niewystarczająco odgraniczone od czerni.
- Podpalanie zbyt rozległe.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna lęklliwość
- Każdy pies wykazujący fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości powinien zostać zdyskwalifikowany.
- Przodozgryz lub tyłozgryz

Uwaga:

- Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.

- Do hodowli mogą być użyte jedynie sprawne fizycznie i zdrowe psy, o budowie typowej dla rasy.